

Realizado por:
Alumnado 6ºB

Seres mitolóxicos e lendas.

Proxecto de Dinamización da lingua galeg
CEIP pluriligüe BARRIÉ DE LAMAZA

O POZO DA TORRE DO CASTRO

Estaba polo monte recollendo setas, de súpeto encontreime con unha cova. Decidín entrar pero non se vía nada xa que estaba todo escuro e húmido, pero decidín ir a casa a por unha lanterna. Cando cheguei vin que a cesta das setas desaparecera. Cando de repente ao lonxe vin un pozo, e cando suvín todas as escaleiras para velo vin que estaba moi cheo de auga polas choivas. Decidín ir a por un caldeiro e unha corda moi larga para ir sacando a auga pero nada, así que decidín ir a casa a por un ovo da miña pita negra e de súpeto caeume. E sen querer deille a un home que estaba no pozo, pero por sorte non se fixo dano. E por pedirlle perdón doume un pouco de moedas de ouro.

As Mouras

Eu estaba nun bosque oscuro collendo castañas cando de súpeto atopeime cunha Moura, eu asusteime moito pero decateime de que era boa e co paso do tempo fixémonos amigos. Un día a Moura deume un agasallo e díxome: "Non o abras ata chegar a casa." Pero eu como son un impaciente, abrín o agasallo antes de chegar a casa pero só atopei ósos, eu maldicín a Moura e ao seguinte día a Moura díxome que se non o abrira, tería o seu botín entón matoume e así foi a historia de porque estou no ceo.

“A LENDA DAS LAVANDEIRAS”

Nun pequeno pobo de Galicia en Vigo a xente maior andaba moito a falar dunha lenda que lle chamaban as lavandeiras. Sabíase que se atopaban nun pequeno regacho no medio do monte pero nadie se atrevía a ir e saber a verdadeira historia.

Ata que un día chegou unha rapaza chamada Marta que se perdera nos grandes montes do lugar ata que atopou tres mulleres vestidas de branco e dobrando roupa sen parar.

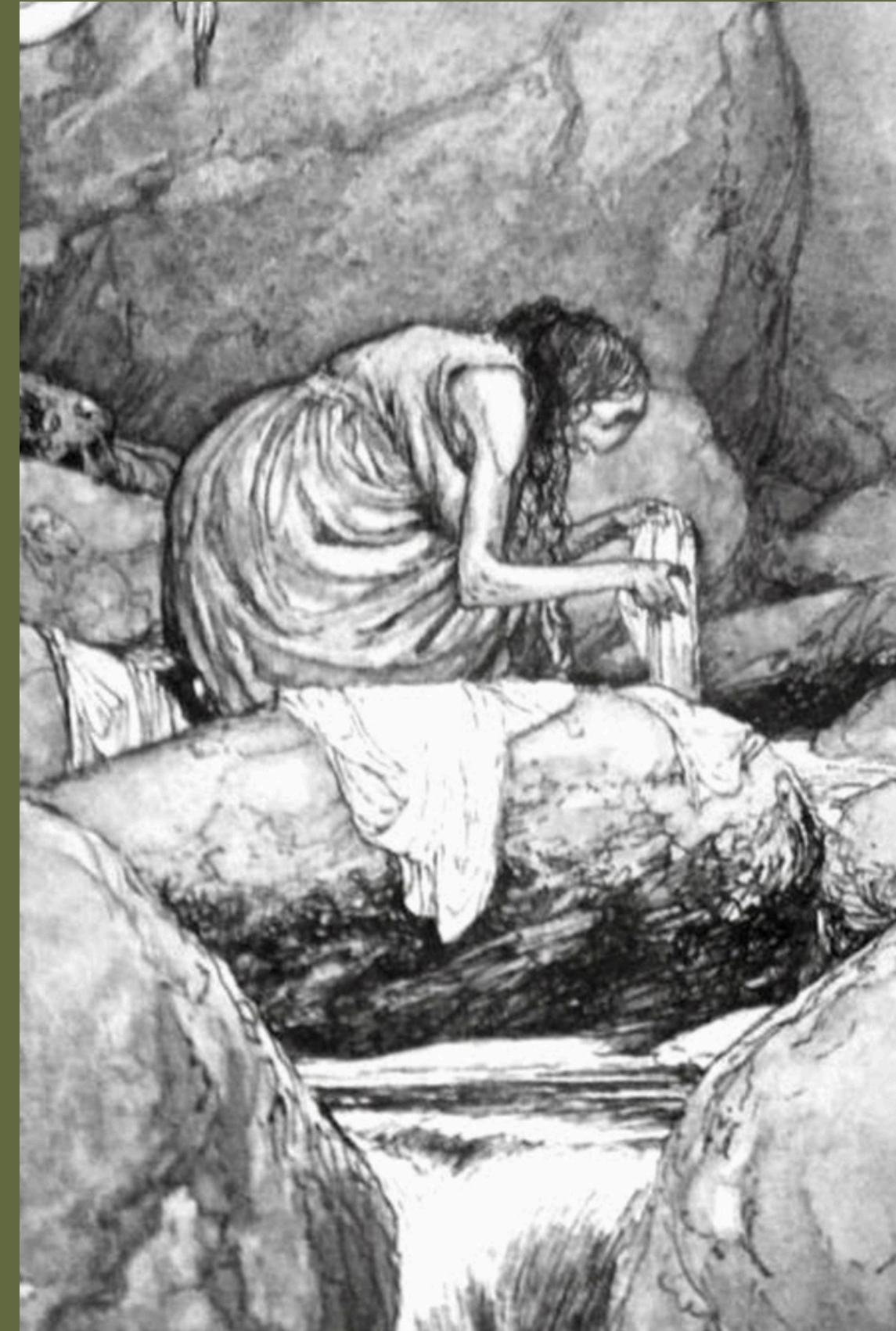
Marta preguntou quen sodes vos? Nos somos as lavandeiras neniña pero fasnos un favor, axudasnos a dobrar esta sabana?

Si vale, a ver dame logo a sabana.

Toma neniña ai tes.

Marta cometiu o erro de dobrar as sabas na mesma dirección que as mulleres, e conta a lenda que se dobras as sabas na mesma dirección que elas podes incluso morrer.

Pero cando chegou o día seguinte no pobo non se sabía nada da pequena rapaza, a xente do pobocomezou a quedar na casa e a partir dese martes non se soubo mais de ese pequeno pobo.

LENDAS A MOZA E O DEMO

Unha maña miña nai foi con miña irmá a feira. Miña irmá distraíase con todo o que veía: Un insecto, unha flor , un río. Ao pasar por diante dunhas pedras nosa nai comentou na súa cara: “Se foras unha pedra irías mais rápido”.

Un pouco máis atrás, miña irmá miraba unha flor vermella que lle ofrecía un extraño ser que había enriba das pedras que vira antes sua nai. Miña irmá contenta colleuna sen pensar . E convertiuse en pedra. miña nai cando se dou conta que miña irmá non estaba volviu atrás, onde había dúas pedras agora había tres, e tamen un forte olor a ovos podres e unha gargallada.

A virxe das Fontiñas

Meu avó contábame que o día de San Xoán ás 12 da noite podíache aparecer unha virxe moi bonita con unha flor na boca e quen lla dera sacado non iba ter problemas económicos nunca mais.

Eu ao principio non mo cría.

Chegou o día de San Xoán e son as 23:56 da noite estou esperando a que sexan as 12 da noite, cando cheguen as 12 ao principio non me aparecera a virxe pero...

“Ai! a esta vou perseguila e para quitarlle a flor”

MEIGA DOS DENTES VERDES

Conta unha lenda, que hai moitos anos no castro de Reboldelos en Carballo vivía unha meiga cos dentes verdes, dedicábase a andar polas noites roubando nenos. Estas familias quedaban destrozadas xa que non os volvían a ver. A meiga utilizaba a os rapaces para a súa comenencia, tanto coma pótimas, para comelos para retelos para o que lle fixera falta...

A xente de Carballo seguía falando da lenda.

Toda a xente cree que a lenda é falsa sobre todo Martiño e os seus pais.

Eles son moi aventureiros, entón foron ao castro de Reboldelos a comprobar si a lenda era verdade. Ao chegar encontraron unha porta, Martiño e os seus pais decidiron entrar e encontraron moitas fotos da bruxa e unha pota con varios ingredientes. Despois de 5 minutos escoitaron ruídos nunha sala que non a viran.

Asustados seguiron camiñando ata chegar alí e viron a meiga con unha bola de cristal, estaba dicindo cousas raras ata que se viron na bola. Martiño e seus pais marcharon rápido do castro ata chegar a Carballo e correron o rumor de que seguía existindo. continúa.

MEIGA DOS DENTES VERDES

Pasaron todo o día tranquilos pero co pensamento de que estaban na bola de cristal, ata a noite.

Cando Martiño foi durmir estaba nervioso polo que había acontecido. Pola media noite a meiga fixolle unha visita a casa de Martiño coas súas pocións Botoullas para que quedara durmindo sen despertarse e levalo para facer as cousas que lle facía falta.

Poal mañan seus pais foron a habitación de Martiño e non estaba alí, todos preocupados foron ao castro onde a meiga.

Despois de uns minutos buscando non encontraban a porta ata que miraron ao redor e viron unha praia que había ao lado e atoparon a porta nunha roca. Cando entraron e viron a meiga intentaron falar con ela pero non conseguían a Martiño ata que a meiga se cansou de escoitalos e a meiga desapareceu. Desde ese día non se volveu a saber nada da meiga e de Martiño

A ALEITADORA DE RIPAS.

Onde vivían todas @s mour@s era cerca de un pobo de xente normal.

Xiana era unha rapaza moi curiosa, a pesar de como eran seus pais.

Todo o mundo nese pobo tiña terminantemente prohibido achegarse ao monte xa que eran onde se atopaban @s mour@s.

Xiana sen importarlle nada de iso dirixiuse ao monte co seu pequeno can como compañía.

— Todo esta ben non sei porque todo o mundo se alarma tanto!-

ah- Xiana caera na cova dunha moura.-“Moi boas rapaza por que te achegastes a miña cova” Xiana moi nerviosa respondeu- So che vin a ver, e que ninguén vos visita.

A moura moi agradecida con Xiana doulle un agasallo,

continúa.

A ALEITADORA DE RIPAS.

co trato de que Xiana todos os días debía de visitala e o regalo tamén aumentaría todos os días. Tamén ca condición de que non debía de abrir o agasallo ata que se atopara na súa casa. Xiana ca intriga abriu o regalo antes de chegar a casa

— Maldita mouro! tan so me dou carbón, maña non penso volver a visitala- Xiana con forza bateu o carbón contra o chan e marchou moi enfadada pra casa. Cando chegou a casa decatouse de que no fondo do bolso no que Xiana metera o carbón había nin nada máis nin nada menos que unha moeda de ouro. Xiana quedou abraiada- E si o resto de carbón cando chegara a casa tamén se ia converter en ouro? - Xiana rapidamente correu cara o monte pero xa non había nin carbón nin ouro.

A PENEDA DOS LADRÓNS DO CASTRO

Hai moito tempo un neno chamado Martín, tiña moita ilusión por visitar algunha cova do pobo . A el fascinábanlle as covas porque tiñan nomes estranos. Os seus pais dicíanlle que non podía ir porque era moi perigoso. Ata que un día Martín levantouse da cama colleu un pantalón, calcetíns, xersei e unha camiseta vella. Aseouse, e rapidamente almorzou sen facer ningún ruído, colleu o móbil para saber ao lugar o que iba e marchou da casa sen facer ruído. Coa axuda do móbil chegou a cova da peneda do Castro, un lugar onde sempre vivían ladróns. Martin sempre foi moi valente así que non levaba medo. Cando estaba a punto de chegar escoitou berros como ¡vinde aqui! ¡Vamos para a cova rápido que nos pillan!

continúa.

A PENEDA DOS LADRÓNS DO CASTRO

Como quería ver o que pasaba escondeuse entre matogueiras e árbores pero as voces deixaron de soar. Martín asomou a cabeza pero non puido ver nada xa que estaba todo escuro. Decidiu esconderse de novo entre as árbores e esperar a que saísen para poder entrar e ver o que atopaba dentro da cova.

Ao pouco os ladróns marcharon escopeteados para que ninguén os vira e Martín foi listo e entrou na cova, estaba todo cheo de sangue, unha mesa xigante con martelos, coitelos e unha cadeira. Martín sorprendeuse por todo o que alí vira. Colleu martelos e ferramentas e botou a correr o máis rápido que puido. Chegou e pousou todo nunha árbore donde seu pai non puidera velos. O pai de Martín saíu á porta a tomar o aire e preguntoulle: Martín onde estabas? Martín inventouse unha excusa e dixo: - fun á horta.

A AGULLA DO DEMO

Conta unha lenda que os monxes bieitos do mosteiro de San Estevo de Ribas de Sil, en Nogueira de Ramuín, (Ourense), tiñan interese na construción dunha boa ponte para salvar os ríos Sil e Cabe por mor de acurtar as distancias entre as terras de Ourense e Monforte e así facer máis doadas as idas e vidas dos seus recadadores.

Insistiron ante o rei don Felipe IV, pero nada conseguiron pois os seus desexos opoñíanse ós intereses dos influíntes condes de Lemos.

A vella ponte de madeira quedara arruinada por culpa das enchentes e para pasar o río só había pequenas barcas que por calquera contratempo afundían. Pero os monxes non desistiron do seu empeño e trataron co mesmo demo a construción da anceiada ponte.

continúa.

A AGULLA DO DEMO

O trato que fixeron entrambas partes obrigaba ao demo a facer unha ponte rexa, de pedra, no prazo dunha semana, e a cambio os monxes habíanlle entregar as almas de todos os monxes do mosteiro.

O demo comezou os traballos e nun só día construíu o píar que había servir de alicerce á ponte polo lado do concello de Sober. Pero ao segundo día, os monxes recuaron, volvéronse atrás, pois pareceulles moito prezo o que tiñan que pagar pola ponte. Preferiron salvar as súas almas da condena eterna e quedar sen ponte.

Como proba daquel trato rachado polos monxes bieitos de Ribas do Sil, aínda está alí o píar construído polo demo, unha penedía moi afiada chamada Agulla do Demo, en Abeleda, na parroquia de San Estevo de Anllo no concello de Sober.

continúa.

A AGULLA DO DEMO

Esta mesma lenda é a que contaban a todos os nenos de San Estevo, e a todos dáballe moito medo e ao facerse maiores deixaron de terlle medo, dician que simplemente eran contos de nenos.

Pero habia unha vella chamada Lola que vivia apartada da xente do pobo que aseguraba que eso era verdade, só alghans persoas tiñan escoitado falar dela pero casi nadie sabia da súa existencia.

Ela comezou a creer nisto cando tiña 17 anos., Estaba ela e as súas amigas intentando asustarse con lendas ou historias que deran medo, e a Lola só se lle ocurriu esa historia que lle contaban de nena. As súas amigas cando a escoitaron comezaron a rirse e bromeando de ir a agulla do demo ata que Lola fartouse e díxolles que foran todas de verdade en ese momento as súas amigas borrouselles a sonrisa da cara e aceptaron o reto.

A AGULLA DO DEMO

Unha vez chegaron ali comezaron chamar polo demo, berrando a todo pulmon para demostrarlle a Lola que non habia nada que temer.

Pasaron uns poucos minutos e Lola quedouse sen palabras e dixolle as súas amigas que o tiñan detras.

Elas asustadas miraron cara atrás e non estaba, e Lola comezou a rir. As súas amigas non parecían tan felices como ela, deixandoa sóa ali e índose nun coche.

Lola tiña unha cara moi triste, e cando as súas amigas arrancaron o coche comezaron a berrar moi forte decindo que o coche non respondía, e non ía para onde querían. Lola pensou que era outra broma e quedouse cos brazos cruzados mentres vía que cada vez iban mais rápido e a punto de caerse, mentres que Lola decía que estaban levando moi lonxe aquela broma. Ata o punto que Lola ve a súa morte, tal foi o susto que se desmaiou. Mentres estaba inconsciente escoitou unha voz grave, cada vez mais cerca, que decía:

continúa.

A AGULLA DO DEMO

- Espero que aprendades unha leccion pero só cha podo dar a ti.

O seguinte que escoitou foron os choros da súa nai pero non de tristeza senon de alegria xa que Lola espertara no hospital preguntandolle que era o que pasara, que non recordaba nada.

Sentia unha dor moi forte no brazo, que estaba vendado, pero aquel misterio ata o dia de hoxe segue sen resolver, con preguntas como: quen era esa voz?, que provocara a morte das amigas de Lola?.

Todo eso non ten resposta.

Curso Escolar 2024/25

E AÍNDÁ QUEDAN
MOITA MÁIS
Lendas.

BUSCÁDEAS EN:
[TTPS://GALICIAENCANTADA.COM/](https://galiciaencantada.com/)